

ליא

רוצים

סוד ההנאה והקינאה : עמה טיפות חשיש שהוכנסו אל תוך הסיגריות.

„גנב! גנב!“

הדבר התרחש בצד דרך המובילה לרמת ישראל, השכונה שעיריית תל-אביב הקימה ליד גבעתיים, לשיכון פליטי שכונות הספר שפוגו מבתיהם עם פרוץ המאורעות על גבול

הרעיון היה ששון נגר, פועל דפוס בן 23, שכבר הספיק להתנסות בחיי הנוער של המ' קום. אתו היו גם גדעון מישאלי, צעיר בן 19, שהספיק לגמור גימנסית ערב יאהרן משולם, שבילה חמש שנים במוסד הריטוב לנוער, ידע בדיוק לאן מובילה דרך ההפקרות. אולם אין זה דבר קל להקים מועדון בארץ. אמנם הציעה המפלגה הקומוניסטית את עזרתה וארגונים מפלגתיים אחרים הודיעו

ליד סככת-העץ של מוכר האבטיחים שיח' קו כמה נערים. במרכז עמד איש מבוגר, כבן 50, הציג לראווה סיגריות עגולה. כתנועות אי-טיות, שכולן אמרו תענוג מאיפק, הצית האיש

המועד הנוער — בקצה רמת ישראל עומד המוסד העירוני הישן לנוער. הוא כולל 18 חדרים, מגרש ספורט רחב, אולמי התעמלות. צעירי השכונה, שטיסוקיהם כיום מובילים לזרועות העולם התחתון, לסשו עין למוטד. אם העיריה תרשה להשתמש בו ותעמיד לרשותם מזריכים מנוסים ומוכשרים, הם בטוחים כי פועט וחסר-ערך.

שהם מוכנים לארגן את המועדון על חשבון נם, אך אנשי רמת ישראל אינם מאמינים במפלגות. פעמיים כבר, לפני הבחירות, הור פיעו אצלם מנהיגי מפלגות נכבדים והבטיחו להם ג'דען עלי אדמות. אנשי רמת ישראל היו מוכנים להסתפק בכיוב אנושי ובדרכים סלולות — אך כל ההבטחות נשכחו ורמת ישראל נאשרה כפי שהיתה : שכונת קוביות בטון מאובקת ונשכחת.

לא רוצים מפלגות
אולם ברמת ישראל ישנם גם בחורים מסוג אחר. „גם אלה שמתנהגים כמו פראי-אדם פושעים עושים זאת רק מפני שאין להם משהו אחר לעשות.“ מסבירים הבחורים „הי טובים“. „אילו היה כאן מי שיטפל בהם, היו בחורי השכונה מתנהגים בדיוק כמו כל בחור אחר בארץ.“
תוך כדי שיחות והחלפת דעות, עלה הרעיון לארגן את הנוער המקומי במועדון. הוגה

יפו תל-אביב, בשנת 1947.
רמת ישראל הוא הסם הרשמי של הי מקום. אנלם אם מישהו יעלה לאוטובוס מספר 53, היוצא מתל-אביב, ויבקש מהנהג שיוריד אותו בקאסבה, יבין הנהג כי הכוונה לשכונת הפליטים. הנוסע גם יכול לכוון את המקום בשם הניונגל ; הנהג יבין כי הכוונה לרמת ישראל שיצא לה מוניטין כי שכונה של פושעים.
כשבני השכונה עוברים בלילה בין בתי שיכון רסקו הסמוך, למשל, התושבים צוע-

את הסיגריות, שאף את העשן במלוא ריאו' תיו. „מי ראשון?“ שאל אחרי-כך. „אני! אני!“ ענו חצי תריסר צעירים. „תראו קודם את השילינגים!“ ציתה הזקן ; הנוערים שילשלו לידיו את הכסף. עבור כל שילינג, ניתנה להם מציצה אחת מהסיגריות. אם מישהו האריך לשאוף, גער בו הזקן כי כעס : „היי, השאיר משהו גם לאחרים!“ הנוערים ששאפו את שאיפתם יצאו אל מ' חוץ למעגל כשעל פניהם טבועה הבעה של הנאה תולמנית מוגזמת. „אזיה כיה!“ הם מילמלו לפחות-מאושרים שקנאו בהם.

עיסוק מספר אחר — אחת הצורות הנפוצות ביותר לבילוי הזמן היא משחק הקלפים. בפניית חשוכות, בחדרים סגורים ובבית-הקפה של בריכת השחייה הסמוכה, הם סתייבטים, מוציאים חבילת קלפים ומתחילים במרץ בעיסוק החברתי מספר אחד של נוער רמתי-ישראלי.

מישחק ברחוב — לשכונה, המונה כמה אלפי תושבים, אין אף מגרש מישחקים אחד, גם לא גן ציבורי כלשהו. ליד המקום אינם מאורגנים בשום תנועה, מתאספים למשחקים רק, במקרה, את יתר זמנם הם מבליים בכל צורה המזדמנת להם בחיקוי מעשי הבוגרים.